

MARIA STUARDA

Personaggi:

Maria Stuarda (Soprano)
Elisabetta (Mezzosoprano)
Roberto, Conte di Leicester (Tenore)
Giorgio Talbot (Baritono)
Lord Guglielmo Cecil (Basso)
Anna Kennedy (Alto)

ATTO PRIMO

Galleria nel Palagio di Westminster

Cavalieri e Dame che riedono dal Torneo dato in onore dall'Inviato di Francia, e si dispongono in gruppi ad incontrar la Regina

Preludio

SCENA I

No. 1 - Coro

DAME, CAVALIERI
Qui si attenda, ell'è vicina
dalle giostre a far ritorno.
La magnanima Regina
è la gioia d'ogni cor.

Quanto lieto fia tal giorno
se la stringe ad alto amor.

CORTIGIANI
La Regina!

Entra Elisabetta

DAME, CAVALIERI
Si, per noi sarà più bella
d'Albion la pura stella
quando unita la vedremo
della Francia allo splendor.
Festeggianti ammireremo
la possanza dell'amor.

AKT PIERWSZY

Galleria w Pałacu Westminster

Rycerze i Damy wracają z Turnieju zorganizowanego na cześć Posła francuskiego i rozdzielają się na grupki przed spotkaniem z królową.

SCENA I

Nr 1 - Chór

DAMY, RYCERZE
Poczekajmy tutaj, już za chwilę
wróci z turnieju.
Wielkoduszna Królowa
jest radością każdego serca.

Jaki szczęśliwy byłby ten dzień,
który złączyłby ją ze szlachetnym
ukochanym.

DWORZANIE
Królowa!

Wchodzi Elżbieta

DAMY, RYCERZE
Tak, piękniejszą będzie dla nas
Albionu czysta gwiazda,
kiedy ujrzemy ją połączoną
z blaskiem Francji.
Świętując, podziwiać będziemy
potęgę miłości.

SCENA II

No. 2 - Recitativo e Cavatina

ELISABETTA

Si, vuol di Francia il Rege
col mio core l'Anglo trono.
Dubbiosa ancor io sono
d'accogliere l'alto invito,
ma se il bene de' fidi miei Britanni

fa che d'Imene all'ara io m'incammini,
reggerà questa destra
della Francia e dell'Anglia ambo i destini.
da sé

Ah! quando all'ara scorgemi
un casto amor del cielo,
quando m'invita a prendere
d'Imene il roseo velo,
un altro core involami
la cara libertà!
E mentre vedo sorgere
fra noi fatal barriera,
ad altro amor sorridere
quest'anima non sa.

TALBOT

In tal giorno di contento
di Stuarda il sol lamento
la Brettagna turberà?

CORTIGIANI

Grazia, grazia alla Stuarda.

ELISABETTA

Olà!
Di questo giorno il giubilo
turbato io non credea.
Perché forzarmi a piangere
sul capo della rea,
sul tristo suo destin?

CECIL

Ah, dona alla scure quel capo che desta
fatali timori, discordia funesta
finanche fra' ceppi, col foco d'amor.

CORO

Grazia!

SCENA II

Nr 2 – Recytatyw i Cavatina

ELŻBIETA

Tak, pragnie król Francji,
wraz z mym sercem, angielskiego tronu.
Waham się jeszcze,
czy przyjąć zaszczytne zaproszenie,
lecz jeśli dobro moich wiernych
Brytyjczyków
sprawi, że do ołtarza Hymena się udam,
dzierżyć będzie ta prawica
Francji i Anglii losy.

do siebie

Ach! Gdy do ołtarza wiedzie mnie
czysta miłość z nieba,
kiedy każe mi przywdziać
Hymena różowy welon,
inne serce mi kradnie
drogą wolność!
I kiedy widzę, jak wznosi się
między nami nieuchronna granica,
do innej miłości uśmiechać się
moja dusza nie potrafi.

TALBOT

Czyż w tak radosnym dniu
jednej tylko Marii Stuart rozpacz
Brytanię ma niepokoić?

DWORZANIE

Łaski, łaski dla Marii Stuart.

ELŻBIETA

Dość!
Nie sądziłam, że ktoś zakłóci
radość tego dnia.
Czemu każecie mi płakać
nad głową winowajczyni,
nad jej nieszczęsnym losem?

CECIL

Ach, oddaj pod topór tę głowę, co budzi
śmiertelny lęk, zgubną niezgodę,
nawet w okowach, i ogień miłości.

CHÓR

Łaski!

ELISABETTA

Tacete!

Non posso risolvermi ancor.

Ah! dal ciel discenda un raggio
che rischiari il mio intelletto;
forse allora in questo petto
la clemenza parlerà.
Ma se l'empia m'ha rapita
ogni speme al cor gradita
giorno atroce di vendetta
tardo a sorger non sarà.

CORO, TALBOT

Il bel cor d'Elisabetta
Segua i moti di pietà.

CECIL

Ti rammenta, Elisabetta,
ch'è dannosa ogni pietà.

No. 3 - Scena

ELISABETTA

Fra noi perché non veggio Leicester?
Egli solo resta lontano dalla gioia comune?

CECIL

Eccolo!

SCENA III

*Entra Leicester che bacia la mano ad
Elisabetta*

ELISABETTA

Conte! Or io di te chiedea.

LEICESTER

Deh! mi perdona
se ai tuoi cenni indugiai!

Che imponi?

ELISABETTA

si toglie un anello e lo consegna a Leicester

ELŻBIETA

Zamilknijcie!

Nie mogę jeszcze nic postanowić.

Ach! Niech z nieba spłynie promień
i oświeci moje myśli;
może wówczas w mej piersi
przemówi miłosierdzie.
Lecz jeśli podła zabrała mi
wszelką nadzieję sercu drogą,
straszny dzień zemsty
nie będzie się ociągał.

CHÓR, TALBOT

Niech szlachetne serce Elżbiety
Pójdzie za głosem litości.

CECIL

Pamiętaj, Elżbieto,
niebezpieczna jest wszelka litość.

Nr 3 - Scena

ELŻBIETA

Czemu wśród nas nie widzę Leicestera?
Czemu on jeden nie dzieli z nami radości?

CECIL

Otóż i on!

SCENA III

Wchodzi Leicester i całuje dłoń Elżbiety

ELŻBIETA

Hrabia! Właśnie o tobie mówiłam.

LEICESTER

Wybacz,
jeśli nie przybyłem natychmiast na twe
wezwanie!
Co rozkażesz?

ELŻBIETA

*zdejmuje z palca pierścień i daje go
hrabiemu*

Prendi, reca l'anello mio
di Francia all'inviato;
al Prence suo rieda messaggio a dir,

che già d'Imene l'invito accetto.

(E non si cangia in viso!)

a Leicester

Ma che il serto che mi offre
ricusar ancor posso,
che libera son io.

Prendilo.

(Ingrato!)

LEICESTER

con indifferenza

Obbedisco!

ELISABETTA

Addio.

*Gli dà la mano a baciare, e s'allontana
seguita dalle dame, da' grandi, da Lord
Cecil; Talbot va per seguirla, Leicester lo
prende per la mano, seco lui s'avanza sulla
scena, per gli parlare di segreto*

SCENA IV

LEICESTER

Hai nelle giostre, o Talbo, chiesto di me?

TALBOT

Io sì.

LEICESTER

Che brami dunque?

TALBOT

Favellarti.

Ti fia tremenda e cara
ogni parola mia.

In Forteringa io fui...

LEICESTER

Che ascolto!

TALBOT

Vidi l'infelice Stuarda!

LEICESTER

Weż, oddaj mój pierścień

francuskiemu posłowi;

do księcia swego niech wróci wieść mu
przekazać,

że ślubną propozycję przyjmuję.

(Niewzruszoną ma twarz!)

do hrabiego Leicester

Ale że ślubny wianek, który mi oferuje
mogę jeszcze odrzucić,

że wolna jestem.

Weż.

(Niewdzięczny!)

LEICESTER

obojętnie

Wedle rozkazu.

ELŻBIETA

Żegnaj.

*Podaje mu dłoń do pocałowania i odchodzi,
a za nią damy, panowie, Lord Cecil; Talbot
chce iść za nią, Leicester chwytą go za rękę i
prowadzi do przodu, żeby pomówić z nim w
tajemnicy.*

SCENA IV

LEICESTER

Podczas turnieju pytałeś o mnie, Talbot?

TALBOT

Tak.

LEICESTER

O co chodzi?

TALBOT

Chcę z tobą pomówić.

Niech będzie dla ciebie straszne i cenne
każde moje słowo.

W Forteringa byłem...

LEICESTER

Co słyszę!

TALBOT

Widziałem nieszczęsną Stuart!

LEICESTER

Ah! più sommesso favella in queste mura!
E qual ti parve?

TALBOT
Un angelo d'amor, bella qual era,
e magnanima sempre.

LEICESTER
Oh! troppo indegna di rio destino.
E a te che disse?
Ah, parla!

TALBOT
Posso in pria ben sicuro
affidarmi al tuo cor?

LEICESTER
Parla; tel giuro.

No. 4 - Cavatina

TALBOT
gli dà un foglio ed un ritratto
Questa imago, questo foglio
la Stuarda a te l'invia.
Di sua man' io gli ebbi, e pria
del suo pianto li bagnò.

LEICESTER
Oh piacer!

TALBOT
Con quale affetto il tuo nome pronunziò!

LEICESTER
Oh piacere!
Ah! rimirò il bel sembiante
adorato, vagheggiato,
ei mi appare sfavillante
come il dì che mi piagò.
Parmi ancora che su quel viso
spunti languido un sorriso
ch'altra volta a me sì caro
la mia sorte incatenò.

TALBOT
Al tramonto è la sua vita,
ed alta a te cercò.

Ach! Ciszej mów tu, w tym zamku!
Jaką ci się wydała?

TALBOT
Anioł miłości, piękna jak zawsze
i jak zawsze wielka duchem.

LEICESTER
Och! Nie zasłużyła na tak okrutny los.
Co ci powiedziała?
Mów!

TALBOT
Najpierw powiedz, czy mogę na pewno
zawierzyć twemu sercu?

LEICESTER
Mów; przysięgam.

Nr 4 - Cavatina

TALBOT
daje mu list i portret
Tę podobiznę, ten list
Maria Stuart ci posyła.
Z jej ręki to otrzymałem, wcześniej
jej łzami oblane.

LEICESTER
Och, co za radość!

TALBOT
Z jaką miłością twe imię wymawiała!

LEICESTER
Co za radość!
Znów widzę piękne oblicze,
ukochane, wyśnione,
ukazuje mi się promienne,
jak w dniu, w którym mnie zraniło.
Wciąż zdaje mi się, że oto na jej twarzy
pojawia się lekki uśmiech,
który niegdyś, tak mi drogi,
los mój wziął w okowy.

TALBOT
Jest u schyłku życia,
bardzo chciała cię zobaczyć.

LEICESTER
Oh memorie! Oh cara imago!
Di morir per lei son pago!

TALBOT
Che risolvi?

LEICESTER
Liberarla!
O con lei spirar saprò!

TALBOT
Di Babington il periglio
non ancor ti spaventò?

LEICESTER
Ogni tema, ogni periglio
io per lei sfidar saprò!

Vuò liberarla, vuò liberarla!

Se fida tanto colei mi amò
da gli occhi il pianto le tergerò
e se pur vittima cader degg'io,
del fato mio superbo andrò.

TALBOT
Se fida tanto ti amò,
se largo pianto finor versò,
di un'altra vittima non far che gema
se all'ora estrema sfuggir non può.

*Talbot parte; Leicester si avvia alla parte
opposta, e s'incontra con la Regina. Si
scorgono nel di lui volto segni di agitazione*

SCENA V

No. 5 - Scena e Duetto

ELISABETTA
Sei tu confuso?

LEICESTER
Io no. (Che incontro!)

ELISABETTA
Talbo teco un colloquio tenne?

LEICESTER
O, wspomnienia! O, droga podobizno!
Rad bym dla niej umrzeć!

TALBOT
Co zamierzasz?

LEICESTER
Uwolnić ją!
Albo wraz z nią zginąć!

TALBOT
Nawet los Babingtona
cię nie przeraził?

LEICESTER
Każdej rzeczy, każdemu niebezpieczeństwu
stawię dla niej czoła!

Chcę ją uwolnić!

Skoro z ufnością mnie pokochała,
z oczu łzy jej obetrę;
choćbym miał zginąć jako ofiara,
pójdę, szcząc się swym losem.

TALBOT
Skoro z ufnością cię pokochała,
jeśli wiele łez dotąd wylała,
kolejnej ofiary nie każ jej opłakiwać,
jeśli śmierci nie może uniknąć.

*Talbot wychodzi; Leicester kieruje się w
przeciwną stronę i spotyka Królową. Na jego
twarzy widać poruszenie.*

SCENA V

Nr 5 – Scena i Duet

ELŻBIETA
Jesteś zmieszany?

LEICESTER
Nie. (Co za spotkanie!)

ELŻBIETA
Talbot z tobą rozmawiał?

LEICESTER
E ver. (Che fia?)

ELISABETTA
Sospetto ei mi divenne -
tutti colei seduce!
Ah! forse, o Conte, messaggio
di Stuarda
a te giungea?

LEICESTER
Sospetti invano!
Ormai di Talbo è nota la fedeltà.

ELISABETTA
Pure il tuo cor conosco;
svelami il ver - l'impongo.

LEICESTER
(Oh dei!) Regina...

ELISABETTA
Ancor me'l celi?
Intendo.
Vuol partire

LEICESTER
Ah! non partir, m'ascolta!
Deh! ti arresta!
Un foglio...

ELISABETTA
Il foglio a me.

LEICESTER
(Sorte funesta!)
Egli s'inginocchia e porge il foglio
Eccolo, al regio piede,
io lo depongo.
Ella per me ti chiede
di un colloquio il favor.

ELISABETTA
Sorgete, o Conte.
Troppo fate per lei.
Crede l'altera
di sedurmi così;
ma invan lo spera.
*Aprè il foglio, legge rapidamente e il suo
furore si cangia in stupore*

LEICESTER
To prawda. (Co będzie?)

ELŻBIETA
Jest podejrzany-
ona wszystkich uwodzi!
Ach! Czyżby, Hrabio, wiadomość
od Marii Stuart
ci przekazał?

LEICESTER
Próżne podejrzenia!
Wszystkim jest znana wierność Talbota.

ELŻBIETA
A jednak znam twoje serce;
powiedz mi prawdę – rozkazuję.

LEICESTER
(Bogowie!) Królowo...

ELŻBIETA
Ukrywasz przede mną prawdę?
Rozumiem.
Chce wyjść.

LEICESTER
Ach! Nie odchódź, posłuchaj!
Poczekaj!
List...

ELŻBIETA
Daj mi ten list.

LEICESTER
(Okrutny losie!)
Kłękaj i podaj królowej list
Oto u stóp królowej
go składam.
Ona prosi cię za moim pośrednictwem
o łaskę rozmowy.

ELŻBIETA
Wstań, Hrabio.
Zbyt wiele dla niej czynisz.
Bezczelna, łudzi się,
że w taki sposób mnie sobie zjedna;
próżne nadzieje.
*Otwiera list, czyta pośpiesznie i jej złość
zmienia się w zaskoczenie*

Quali sensi!

LEICESTER
(Eli' è commossa!)

ELISABETTA
Ch'io discenda alla prigione.

LEICESTER
Sì, Regina.

ELISABETTA
Ov'è la possa di chi ambia le tre corone?

LEICESTER
Come lampo in notte bruna,
abbagliò, fuggì, spari!

ELISABETTA
Al ruotar della fortuna
tant'orgoglio impallidi.

LEICESTER
Ah, pietade! Per lei l'implora il mio core.

ELISABETTA
Ch'ella possiede - non è ver?

LEICESTER
(Quel dir m'accora!)

ELISABETTA
Nella Corte ognuno il crede.

LEICESTER
E s'inganna.

ELISABETTA
(Mentitore!)

LEICESTER
Sol pietade a lei m'unì.

ELISABETTA
(Egli l'ama! Oh mio furor!)
E leggiadra? Parla!

LEICESTER

Co za słowa!

LEICESTER
(Jest poruszona!)

ELŻBIETA
Mam przyjść do więzienia.

LEICESTER
Tak, Królowo.

ELŻBIETA
Gdzie jest siła tej, co chciała sięgnąć po trzy
korony?

LEICESTER
Jak błyskawica w ciemną noc,
oślepiła, uciekła, zniknęła!

ELŻBIETA
Odwróciła się fortuna
i tak wielka duma zbladła.

LEICESTER
Ach, litości! O łaskę dla niej błaga cię moje
serce.

ELŻBIETA
Które do niej należy – nieprawdaż?

LEICESTER
(Niepokoją mnie te słowa!)

ELŻBIETA
Cały Dwór tak uważa.

LEICESTER
Jest w błędzie.

ELŻBIETA
(Kłamca!)

LEICESTER
Tylko litość mnie z nią łączy.

ELŻBIETA
(On ją kocha! O, wściekłości!)
Czy jest ładna? Mów!

LEICESTER

Si!

ELISABETTA

Si?

LEICESTER

Si!

Era d'amor l'immagine,
degli anni sull'aurora;
sembianza avea d'un angelo
che appare, ed inamora;
era celeste l'anima
soave il suo respir;
bella ne' dì del giubilo,
bella nel suo martir.

ELISABETTA

A te lo credo, è un angelo
se tu le dai tal vanto;
se allo squallore di un carcere
è d'ogni cor l'incanto...
Lo so che alletta ogni anima
lusinga ogni desir...
(Se tu l'adori, o perfido,
paventa il mio soffrir.)

LEICESTER

Vieni.

ELISABETTA

(Lo chiede il barbaro.)

LEICESTER

Appaga il mio desir.

ELISABETTA

Dove? Quando?

LEICESTER

In questo giorno
al suo carcere d'intorno
per la caccia che si appresta,
scenderai nella foresta.

ELISABETTA

Conte, il vuoi?

LEICESTER

Ten prego.

Tak!

ELŻBIETA

Tak?

LEICESTER

Tak!

Była obrazem miłości
w lat swych świtaniu;
miała postać anioła,
co gdzie się zjawi, miłość budzi;
niebiańską miała duszę,
słodkie tchnienie;
piękna w dniach szczęścia,
piękna w swym cierpieniu.

ELŻBIETA

Wierzę ci, jest aniołem,
jeśli tak ją wychwalasz;
jeśli w nędzy więzienia
każde serce zauroczy...
Wiem, że wabi każdą duszę,
łudzi każde pragnienie...
(Jeśli ją kochasz, zdrajco,
drzyj przed moim cierpieniem.)

LEICESTER

Jedź tam.

ELŻBIETA

(Prosi o to, okrutny.)

LEICESTER

Spełnij moje pragnienie.

ELŻBIETA

Gdzie? Kiedy?

LEICESTER

Dziś
w pobliżu jej więzienia,
pod pretekstem zbliżającego się polowania,
udasz się do lasu.

ELŻBIETA

Hrabio, chcesz tego?

LEICESTER

Proszę cię o to.

ELISABETTA
Intendo. (Alma incauta!)
A te mi arrendo.

(Sul crin la rivale la man mi stendea,
il serto reale strapparmi volea;
ma vinta l'altera divenne più fiera,

d'un core diletto privarmi tentò.
Ah! troppo mi offende, punirla saprò.)

LEICESTER
Deh! vieni, o Regina, ti mostra clemente,
vedrai la divina beltade innocente;
sorella le sei, pietade per lei,
chè l'odio
nel petto assai ti parlò.

ELISABETTA
Taci, taci, taci!
La possa dov'è?
Di tre corone l'orgoglio dov'è?

LEICESTER
La calma le rendi, e pago sarò.
Regina, deh! vieni,
la calma le rendi,
e pago sarò.

ATTO SECONDO

Parco di Forteringa. Ambo i lati sono folti di alberi, in mezzo si apre in una vasta veduta che confina col mare

Maria esce correndo dal bosco. Anna la segue più lento; le guardie sono a vista degli spettatori

SCENA I

No. 6 - Scena e Cavatina

ANNA
Allenta il piè, Regina.

MARIA
E ché! Non ami
che ad insolita gioia

ELŻBIETA
Rozumiem. (Duszo nierozważna!)
Poddam się twojej woli.

(Ku mej głowie rywalka rękę wyciągnęła,
koronę królewską zedrzeć mi chciała;
lecz pokonana, zuchwała, stała się bardziej
harda,
serca ukochanego pozbawić mnie próbowała.
Za bardzo mnie obraziła, potrafię ją ukarać.)

LEICESTER
Pójdź tam, Królowo, okaż miłosierdzie,
zobaczysz boską piękność niewinną;
siostrą jej jesteś, zlituj się nad nią,
zbyt długo nienawiść
w twym sercu przemawiała.

ELŻBIETA
Milcz!
Gdzie się podziała jej siła?
Gdzie duma trzech koron?

LEICESTER
Spokój jej przywróć, to mi wystarczy.
Królowo, proszę! Pójdź tam,
spokój jej przywróć,
to mi wystarczy.

AKT DRUGI

Park Forteringa. Po obu stronach gęsto rosące drzewa, pośrodku otwiera się rozległy widok kończący się morzem.

Maria wybiega z lasu. Za nią Anna, nieco wolniej; widać strażę.

SCENA I

Nr 6 – Scena i Cavatina

ANNA
Trochę wolniej, Królowo.

MARIA
Jak to! Nie cieszysz się,
że niezwyčajnej radości

il seno io schiuda?
Non vedi? Il carcer mio
è il cielo aperto.
Io lo vagheggio! Oh! cara la voluttà
che mi circonda!

ANNA
Il duolo
sai che ti attende in quelle mura?

MARIA
Guarda: sui prati appare
odorosetta e bella
la famiglia de' fiori
e a me, sì, a me sorride,
e il zeffiro, che torna
da' bei lidi di Francia,
ch'io gioisca mi dice
come alla prima gioventù felice.
O nube che lieve per l'aria ti aggiri,
tu reca il mio affetto, tu reca i sospiri
al suolo beato
che un dì mi nudrì.
Deh! scendi cortese, mi accogli sui vanni,
mi rendi a quel suolo,
m'invola agli affanni!
Ma cruda la nube pur essa fuggi
al suolo beato
che un dì mi nudrì.

Da lontano si ode il suono di trombe

Qual suono!

CACCIATORI
da dentro
Al bosco, alla caccia!
Il cervo si affaccia
dal colle muscoso,
poi fugge scherzoso
del rivo alle sponde;
si specchia nell'onde;
correte veloci
quel cervo a ferir.

MARIA
Qual voci!

ANNA
Parmi il suono di caccia reale!

serce otwieram?
Nie widzisz? Moim więzieniem jest
otwarte niebo.
Chyba śnię! Och! Droga rozkosz,
co mnie otacza!

ANNA
Wiesz, że ból
czeka cię wewnątrz tych murów?

MARIA
Patrz: spośród traw wygląda,
pachnąca i piękna,
rodzina kwiatów
i do mnie, tak, do mnie się śmieje,
a wietrzyk, co powraca
z pięknych wybrzeży Francji,
każe mi się cieszyć,
jak w szczęśliwych latach młodości.
Obłoku, co wesoło krąży po niebie,
zanieś moją miłość, zanieś westchnienia
tej ziemi błogosławionej,
co nigdyś mnie wykarmiła.
O, zstąp łaskawie, weź mnie na swe skrzydła,
zanieś mnie znów do tej ziemi,
zabierz mnie z dala od cierpień!
Okrutny obłok, nawet on uciekł
ku ziemi błogosławionej,
co nigdyś mnie wykarmiła.

Z oddali słychać dźwięk trąbek

Co to za dźwięk!

MYŚLIWI
zza sceny
Do lasu, na polowanie!
Jeleń się wychyla
zza omszałego pagórka,
potem ucieka figlarnie
na brzeg potoku;
przegląda się w falach;
biegnijcie prędko
ustrzelić tego jelenia.

MARIA
Co to za głosy!

ANNA
To chyba odgłosy królewskiego polowania!

MARIA
S'avvicinano i suoni...
I destrieri...

CACCIATORI
La Regina!

MARIA
Ah! Qual nome fatale!

ANNA
La tiranna per parco sen va.

MARIA
Nella pace del mesto riposo
vuol colpirmi di nuovo spavento.
Io la chiesi,
e vederla non oso,
tal coraggio nell'alma non sento!
Resti, resti sul trono adorata,
il suo sguardo da me sia lontan,
troppo, troppo, son io disprezzata;
tace in tutti per me la pietà.

ANNA
Ella giunge.
Fuggiamo, fuggiamo.

MARIA
Fuggiamo;
contenersi il mio core non sa.

ANNA
Contenersi il suo core non sa!

SCENA II

No. 7 - Scena e Duetto

Entra Leicester

MARIA
Ah! non m'inganna la gioia!
Roberto sei tu? sei tu?

LEICESTER
Qui viene chi t'adora
a spezzar le tue catene.

MARIA
Zbliża się gwar...
Rumaki...

MYŚLIWI
Królowa!

MARIA
Ach! Co za straszne słowo!

ANNA
Despotka idzie przez park.

MARIA
W spokoju smutnego schronienia
chce mi przysporzyć nowego lęku.
Prosiłam, by przybyła,
lecz nie śmiem się z nią spotkać,
nie mam w duszy tyle odwagi!
Niech pozostanie na tronie, uwielbiana,
niech jej wzrok omija mnie z daleka,
za bardzo jestem wzgardzona;
nikt nie ma dla mnie litości.

ANNA
Królowa tu idzie.
Uciekajmy.

MARIA
Uciekajmy;
opanować się moje serce nie potrafi.

ANNA
Opanować się jej serce nie potrafi.

SCENA II

Nr 7 – Scena i Duet

Wchodzi Leicester

MARIA
Ach! Nie myli mnie radość!
To ty, Roberto? To ty?

LEICESTER
Przybywa ten, co cię kocha,
by rozerwać twoje kajdany.

MARIA
Libera alfin sarò dal carcer mio?
Libera? e tua per sempre?
Appena il crede l'agitato mio cor.

LEICESTER
Qui volge il piede Elisabetta,
al suo real decoro
di pretesto è la caccia.
Ove ti mostri a lei sommessà.

MARIA
A lei sommessà?

LEICESTER
Oggi lo dèi.

MARIA
Oh ciel! Che ascolto?
Toglimi a vista sì funesta!
Vuoi ritrarsi

LEICESTER
Se mi ami, deh! ti arresta.

MARIA
E deggio?

LEICESTER
Tu dèi sperar.

MARIA
Da tutti abbandonata,
in preda a rio dolore,
oppressa, desolata,
qual mai speranza ha il core?
Fui condannata al pianto,
a sempre sospirar;
l'affetto tuo soltanto
può i mali miei calmar.

LEICESTER
No: diffidar non dèi;
ella è poi grande in soglio...

MARIA
Che sperar?

LEICESTER
...restava il cor di lei

MARIA
Wreszczie uwolniona zostaną z więzienia?
Wolna? I twoja na zawsze?
Ledwie w to wierzy poruszone me serce.

LEICESTER
Elżbieta tu idzie.
Dla jej królewskiego honoru
pretekstem jest polowanie.
Okaż jej swoją uległość.

MARIA
Uległość wobec niej?

LEICESTER
Dziś tak trzeba.

MARIA
O nieba! Co ja słyszę!
Oszczędź mi tak okropnej konieczności!
Chce odejść

LEICESTER
Jeśli mnie kochasz, zostań.

MARIA
Co mam zrobić?

LEICESTER
Masz mieć nadzieję.

MARIA
Przez wszystkich opuszczona,
wydana na pastwę okrutnego bólu,
pokonana, w rozpacz, jaka nadzieja w sercu mi pozostaje?
Skazana zostałam na płacz,
na wieczne westchnienia;
miłość twoja jedynie
może uciszyć moje cierpienie.

LEICESTER
Nie: nie trać nadziei;
ona jest wyniosła na tronie...

MARIA
Jaką mogę mieć nadzieję?

LEICESTER
...jej serce

commosso dal tuo foglio...

MARIA
Che mai dici?

LEICESTER
...e su quel ciglio io vidi...

MARIA
Oh ciel!

LEICESTER
...la lagrima spuntar.

MARIA
Ah!

LEICESTER
Se m'odi, e in me t'affidi
tutto vedrai cangiar.

MARIA
Del suo core, del suo cor
convinta io sono!

LEICESTER
Pur pietà, pur pietà
vi alberga spesso.

MARIA
Non per chi le adombra un trono!

LEICESTER
No, tu dici? E allora io stesso,
s'ella è sorda ai prieghi tuoi
io vendetta ne farò.

MARIA
Che favelli! Che far puoi?
Per me esporti! Ah! ch'io noi vò.

LEICESTER
Ah! sì, farò.

MARIA
Ah! Se il mio cor tremò giammai
della morte al crudo aspetto,
non far sì che sia costretto
a tremare pe' tuoi di.

poruszył twój list...

MARIA
Co ty mówisz?

LEICESTER
...i widziałem, jak w jej oczach...

MARIA
O nieba!

LEICESTER
...łzy stanęły.

MARIA
Ach!

LEICESTER
Jeśli mnie posłuchasz, jeśli mi zaufasz,
zobaczysz, że wszystko się zmieni.

MARIA
Jej serce
dobrze znam!

LEICESTER
Jednak litość
gości w nim często.

MARIA
Nie dla tej, która cieniem kładzie się na jej
tronie!

LEICESTER
Tak twierdzisz? Więc ja sam,
jeśli ona głucha pozostanie na twe prośby,
ja sam zemsty na niej dokonam.

MARIA
Co ty mówisz? Co możesz zrobić?
Narażać się dla mnie! Nie chcę tego.

LEICESTER
Tak zrobię.

MARIA
Ach! Jeśli me serce drżało dotąd
na okrutną myśl o śmierci,
nie pozwól, by musiało
lękać się także o ciebie.

Solo io volli e sol cercai
di vederti e fido e grato;
per te spero che il mio stato
non sia misero così.

LEICESTER

Sì, la fè, l'onor ne impegno;
e il mio cor che t'ama il giura.
Sorgerai dalla sventura
che ogni gloria ti rapì.
E se allor non t'offro un regno,
né la destra di un sovrano
potrò offrirti almen la mano
Che le tue prigioni aprì.

MARIA

Non esporti.

LEICESTER

Il giuro sorgerai dalla sventura.

MARIA

Ah! no!

LEICESTER

Sì, la fè.

MARIA

Ah! ch'io nol vò.

LEICESTER

L'onore... ne impegno...

MARIA

Ah! non far si ch'io sia costretta
A tremar pe' giorni tuoi.

LEICESTER

Sì, la fè, l'onor ne impegno
Sorgerai dalla sventura.

MARIA

Solo io volli e sol cercai
Di vederti e fido e grato;
Per te spero che il mio stato
Non sia misero così.

LEICESTER

Ah! potrò offrirti almen la mano
Che le tue prigioni aprì.

Pragnęłam tylko
ujrzeć cię wiernym i wdzięcznym;
dla ciebie mam nadzieję, że mój stan
nie jest tak straszny.

LEICESTER

Tak, na mą wiarę, na honor,
moje serce, które cię kocha, przysięga.
Powstaniesz z tego nieszczęścia,
co chwałę ci odebrało.
Jeśli wówczas nie dam ci królestwa,
ani ręki króla,
będę mógł przynajmniej ofiarować ci dłoń,
która twe więzienie otworzyła.

MARIA

Nie narażaj się.

LEICESTER

Przysięgam, wyjdiesz z tego nieszczęścia.

MARIA

Ach, nie!

LEICESTER

Tak, na mą wiarę.

MARIA

Nie chcę tego.

LEICESTER

Na mój honor...

MARIA

Nie pozwól, bym musiała
lękać się także o ciebie.

LEICESTER

Tak, na mą wiarę, na honor,
wyjdiesz z tego nieszczęścia.

MARIA

Pragnęłam tylko
ujrzeć cię wiernym i wdzięcznym;
dla ciebie mam nadzieję, że mój stan
nie jest tak straszny.

LEICESTER

Będę mógł przynajmniej ofiarować ci dłoń,
która twe więzienie otworzyła.

Maria parte, Leicester va frettolosamente all'incontro di Elisabetta che entra

SCENA III

No. 8 - Scena

ELISABETTA
Qual loco è questo?

LEICESTER
Forteringa.

ELISABETTA
Oh Conte! Dove mi scorgi?

LEICESTER
Non dubbiar;
Maria sarà in breve guidata
al tuo cospetto
dal saggio Talbo.

ELISABETTA
A qual per te discendo sacrificio!

Lo vedi?
Discosta i cacciatori
da' contigui viali;
è troppo ingombro di popolo il sentier.

Ad un cenno di Leicester si scostano i cacciatori, e i cortigiani si radunano in vari gruppi nel fondo della scena

CECIL
ad Elisabetta
Vedi, Regina, come l'Anglia ti adora.
Ah! tu lo sai qual capo ella ti chiede.

ELISABETTA
Taci.

LEICESTER
ad Elisabetta
Deh! ti rammenta
che a dar conforto
alla dolente vita di una sorella

Maria odchodzi, Leicester idzie pośpiesznie na spotkanie Elżbiecie, która wchodzi

SCENA III

Nr 8 - Scena

ELŻBIETA
Co to za miejsce?

LEICESTER
Forteringa.

ELŻBIETA
Och, Hrabio! Gdzie mnie przywiodłeś?

LEICESTER
Bądź spokojna;
Maria wkrótce zostanie doprowadzona
przed twe oblicze
przez mądrego Talbota.

ELŻBIETA
Do jakiego poświęcenia dla ciebie się
zniżam!
Widzisz?
Oddal myśliwych
z sąsiednich alejek;
zbyt dużo ludzi jest na tej ścieżce.

Na znak Leicesterera myśliwi oddalają się, a dworzanie zbierają się w grupkach w głębi sceny.

CECIL
do Elżbiety
Widzisz, Królowo, jak Anglia cię wielbi.
Ach! Ty wiesz, czyjej głowy od ciebie żąda.

ELŻBIETA
Milcz.

LEICESTER
do Elżbiety
Pamiętaj,
że przywiodłem cię tu,
byś pociechę wniosła

io ti guidai.
La mano che di squallor la cinse
al contento primier
può ridonarla.

ELISABETTA
(Io l'abborro!
Ei non fa che rammentarla.)

Entra Maria condotta da Talbot ed Anna

SCENA IV

TALBOT
Vieni.

MARIA
Deh! mi lascia.
Al mio asil mi riconduci.

ELISABETTA, LEICESTER, CECIL,
TALBOT
Eccola.

MARIA
ad Anna
Oh Dio!

No. 9 - Sestetto

ELISABETTA
E sempre la stessa -
superba, orgogliosa;
coll'alma fastosa
m'ispira furor;
ma tace; sta oppressa
da giusto terror.

MARIA
Sul viso sta impressa
di quella tiranna
la truce condanna,
il fiero livor.
Quest'anima è oppressa
da crudo dolor.

TALBOT

w pełne cierpienia życie twojej siostry.
Ręka, która smutkiem ją okryła,
dawną radość
może jej przywrócić.

ELŻBIETA
(Nienawidzę jej!
On wciąż mówi tylko o niej.)

Wchodzi Maria prowadzona przez Talbota i Annę.

SCENA IV

TALBOT
Chodź.

MARIA
Zostaw mnie.
Do mego schronienia odprowadź mnie
z powrotem.

ELŻBIETA, LEICESTER, CECIL,
TALBOT
Oto ona.

MARIA
do Anny
Boże!

Nr 9 - Sekstet

ELŻBIETA
Zawsze taka sama –
dumna, wyniosła;
swą pyszną duszą
budzi mój gniew;
jednak milczy; ogarnęło ją
słuszne przerażenie.

MARIA
Na twarzy despotki
wypisany jest
okrutny wyrok,
żywa nienawiść.
Duszę moją ogarnia
straszny ból.

TALBOT

Almeno tacesse
nel seno reale
quell'ira fatale
quel cieco furore
che barbaro oppresse
un giglio d'amor.

ANNA
Nell'anima ho impressa
la tema funesta.
Oh! quale si appresta
cimento a quel cor!
Ciel! salva l'oppressa
da nuovo rancor.

LEICESTER
La misera ha impressi
in volto gli affanni,
nè gli astri tiranni
si placano ancor.
Salvarla potessi
da tanto dolor.

CECIL
Vendetta repressa scoppiare già sento,
nel fiero cimento mi palpita il cor.
Fia vittima oppresa di eterno dolor.

No. 10 - Dialogo delle due Regine

LEICESTER
ad Elisabetta
Deh! l'accogli.

ELISABETTA
a Leicester
Sfuggirla vorrei.

TALBOT
a Maria
Non sostarti.

MARIA
a Talbot
L'abisso ho vicino.

ELISABETTA
a Leicester
Troppo altera.

Oby zamilkły
w królewskim sercu
wściekłość straszliwa,
ślepy gniew,
co gnębi, okrutny,
tę lilię miłości.

ANNA
Mą duszę opanował
straszny lęk.
Och! Jaka ciężka próba
czeka to serce!
Niebiosa! Ocalcie nieszczęsną
od nowych cierpień.

LEICESTER
Nieszczęsna, ma wyryte
na twarzy cierpienia,
a gwiazdy okrutne
są wciąż nienasycone.
Gdybym mógł ją ocalić
od tak wielkiego bólu.

CECIL
Już czuję, jak zemsta zduszona wybucha,
w chwili tak ważnej próby drży mi serce.
Niech ofiarę dręczy wieczne cierpienie.

Nr 10 – Dialog dwóch Królowych

LEICESTER
do Elżbiety
Przyjmij ją.

ELŻBIETA
do Leicesterera
Chciałabym od niej uciec.

TALBOT
do Marii
Nie zatrzymuj się.

MARIA
do Talbota
Otchłań jest przede mną.

ELŻBIETA
do Leicesterera
Jest zbyt wyniosła.

LEICESTER
ad Elisabetta
Da un crudo destino
avvilita dinanzi ti sta.

MARIA
va ritrosa ad inginocchiarsi innanzi ad Elisabetta
Morta al mondo, e morta al trono,
al tuo piè son io prostrata.
Solo imploro il tuo perdono:
non mostrarti inesorata.
Ah! sorella, ormai ti basti,
quanto oltraggio a me recasti!
Deh! solleva un'infelice
che riposa sul tuo cor.

CECIL
ad Elisabetta
Poca fè, te ne scongiuro,
a quel labbro mentitor.

ELISABETTA
a Maria
No, quel loco a te si addice;
nella polvere e il rossor.

MARIA
(Sofferenza.)
ad Elisabetta
E a me si fiera
chi ti rende?

ELISABETTA
Chi? Tu stessa;
l'alma tua, quell'alma altera,
vile, iniqua...

MARIA
(E il soffrirò?)

ELISABETTA
Va, lo chiedi, o sciagurata,
al tuo talamo tradito,
ed all'ombra invendicata
di quel misero marito;
al tuo braccio, all'empio core
che tra' vezzi dell'amore
sol delitti e tradimenti,

LEICESTER
do Elżbiety
Przez okrutny los
zgnębiona przed tobą stoi.

MARIA
pokonując wewnętrzny opór idzie klękając przed Elżbietą
Martwa dla świata i martwa dla tronu,
do stóp ci upadłam.
Błagam tylko o twe przebaczenie:
nie bądź nieprzejednaną.
Ach! Siostrze, niech ci wystarczy
obraza, jaką mi zadałaś!
O, podźwignij nieszczęsną,
co nadzieję pokłada w twym sercu.

CECIL
do Elżbiety
Zaklinam cię, nie wierz
tym wargom kłamliwym.

ELŻBIETA
do Marii
Nie, to miejsce wprost stworzone dla ciebie:
w kurzu i poniżeniu.

MARIA
(Muszę to ścierpieć.)
do Elżbiety
Tak okrutną dla mnie
kto cię uczynił?

ELŻBIETA
Kto? Ty sama;
twoja dusza, ta dusza wyniosła,
podła, niegodziwa...

MARIA
(Mam to znosić?)

ELŻBIETA
Idź, spytaj o to, nikczemna,
łóże małżeńskie, które zdradziłaś,
spytaj cię niepomszczony
twego biednego męża;
spytaj swe ramię, swe podłe serce,
które wśród miłosnych pieszczot
tylko zbrodnie i zdrady,

solo insidie macchinò.

MARIA

Ah! Roberto!
Più resistere non so.

LEICESTER

Oh Dio! che tenti?

CECIL

ad Elisabetta
Ah! non dar fè, te ne scongiuro,
A quel labbro mentitor.

LEICESTER

a Maria
Chiama in sen la tua costanza:
Qualche speme ancor ti avanza.
Non ti costi onore o vita
una grazia a te impartita,
un favor che al nostro affetto
tante volte il ciel negò.

ELISABETTA

Quali accenti al mio cospetto!
Parla, o Conte.

LEICESTER

E che dirò?

ELISABETTA

Ov'è mai di amor l'incanto,
e quel volto amabil tanto?
Se a lodarlo ognun si accese
a favori un premio rese;
ma sul capo di Stuarda
Onta eterna ripiombò.

MARIA

Ah che sento!
Più resistere non so.
Ah! Roberto!

LEICESTER

Oh Dio, ti frena!

MARIA

Quale insulto!
O ria beffarda!

tylko zasadzki obmyślało.

MARIA

Ach! Roberto!
Dłużej tego nie zniosę.

LEICESTER

Boże! Co chcesz zrobić?

CECIL

do Elżbiety
Zaklinam cię, nie wierz
tym wargom kłamliwym.

LEICESTER

do Marii
Przywołaj w sercu swą stałość:
Jest jeszcze jakaś nadzieja.
Niech ceną nie będzie honor twój lub życie
za łaskę ci udzieloną,
za łaskę, której naszej miłości
tyle razy niebiosa odmawiały.

ELŻBIETA

Co za słowa w mojej obecności!
Mów, Hrabio.

LEICESTER

Co mam powiedzieć?

ELŻBIETA

Gdzie ten czar miłości
i ta twarz tak urocza?
Każdy, kto żarliwie ją wychwalał,
za względy odpłacał;
lecz na głowę Marii Stuart
Hańba wieczna spadła.

MARIA

Ach, co słyszę!
Dłużej tego nie zniosę.
Ach! Roberto!

LEICESTER

Na Boga, pohamuj się!

MARIA

Co za obelga!
Podła szydyczyni!

ELISABETTA
a Maria
Quali accenti! Trema, trema!

ANNA, LEICESTER, TALBOT
a Maria
Che favelli! Taci, deh! taci!

CECIL
a Maria
Trema, trema!

MARIA
Ah! no...
Figlia impura di Bolena,
parli tu di disonore?
Meretrice indegna e oscena,
in te cada il mio rossore.
Profanato è il soglio inglese,
vil bastarda, dal tuo piè!

ELISABETTA
Guardie, olà!

Entrano i soldati

ANNA, LEICESTER, TALBOT
Quali accenti! Ella delira!
Giusto ciel! Perduta ell'è

CECIL, CORTIGIANI
Quali accenti! Ella delira!
Speme più per lei non v'è.

No. 11 - Stretta e finale

ELISABETTA
a Maria
Va, preparati, furente,
a soffrir l'estremo fato;
sul tuo capo abbominato
la vergogna spargerò.
alle guardie
Trascinate la furente
che se stessa condannò.

CECIL
Dell'audace il ciel possente
la vendetta omai segnò.

ELŻBIETA
do Marii
Co za słowa! Biada ci!

ANNA, LEICESTER, TALBOT
do Marii
Co ty mówisz! Milcz! Ach, milcz!

CECIL
do Marii
Biada ci!

MARIA
Ach! Nie...
Nieczysta córko Boleny,
ty mówisz o hańbie?
Ladacznico podła, bezwstydną,
niech na ciebie spadnie mój wstyd.
Znieważony jest tron angielski,
podły bękartcie, przez twą stopę!

ELŻBIETA
Straże, do mnie!

Wchodzą żołnierze

ANNA, LEICESTER, TALBOT
Co za słowa! Ona majaczy!
Sprawiedliwe niebios! Jest zgubiona.

CECIL, DWORZANIE
Co za słowa! Ona majaczy!
Nie ma już dla niej nadziei.

Nr 11 – Stretta i final

ELŻBIETA
do Marii
Idź, gotuj się, szalona,
na cierpienia ostatniej godziny;
na twą głowę plugawą
wstyd ściagnę.
do straży
Zabierzcie szaloną,
co sama na siebie wyrok wydała.

CECIL
Dla zuchwałej potężne niebios
zemstę już zapisały.

ANNA, TALBOT
Quali accenti! Sventurata!
Tu offendesti Elisabetta!
Forse, ah, forse la vendetta
all'offesa destinò.

MARIA
Grazie, o cielo! Alfin respiro.
Dai miei sguardi ell'è fuggita.
Al mio piè restò avvilita,
la sua luce si oscurò.

LEICESTER
Ah! ti perdo, o scongiata,
quando salva ti bramai.
Quando fido a te tornai
il destin si fulminò.

CORTIGIANI
Del supplizio l'onta estrema
la Regina a te serbò.
Taci, vieni, trema, trema,
ogni speme si eclissò.

TALBOT
a Leicester
Leicester vieni,
non ti senta Elisabetta.

MARIA, LEICESTER
Addio! Per sempre!

ANNA
Deh taci! Ah, vieni!

ELISABETTA
alle guardie
Ola! ... Trascinatela!

Le guardie si avanzano per trascinare Maria

ELISABETTA
a Maria
Nella scure che ti aspetta
troverai la mia vendetta.
alle guardie
Trascinate la furente
che se stessa condannò.

ANNA, TALBOT
Co za słowa! Nieszczęsna!
Obraziłaś Elżbietę!
Może już zemstę
za tę obrazę wyznaczyła.

MARIA
Dzięki, o niebiosa! Wreszcie odetchnęłam.
Sprzed mych oczu uciekła.
U mych stóp została poniżona,
jej blask przygasł.

LEICESTER
Ach! Tracę cię, nierozważna,
gdy ocalić cię pragnąłem.
Kiedy, wierny, wróciłem do ciebie,
los raził mnie gromem.

DWORZANIE
Kary śmierci hańbę najwyższą
Królowa ci przeznaczyła.
Milcz, chodź, drzyj, drzyj,
zgasła wszelka nadzieja.

TALBOT
do Leicester
Leicester, chodź,
niech nie słyszy cię Elżbieta.

MARIA, LEICESTER
Żegnaj! Na zawsze!

ANNA
Ach, zamilcz! Chodź!

ELŻBIETA
do straży
Dalej!... Zabierzcie ją!

Straże podchodzą, by zabrać Marię.

ELŻBIETA
do Marii
W toporze, który cię czeka
odnajdziesz moją zemstę.
do straży
Zabierzcie szaloną,
co sama na siebie wyrok wydała.

MARIA

Vedendosi circondata dalle guardie, ripiglia con entusiasmo crescente

Or guidatemi alla morte:
sfiderò l'estrema sorte.
Di trionfo un sol momento
ogni affanno compensò.

ATTO TERZO

SCENA I

Galleria nel Palagio di Westminster

La Regina sedendo ad un tavolino sul quale è un foglio, e Cecil in piedi

No. 12 - Duettino

CECIL

E pensi? e tardi?
e vive chi ti sprezzò?
Chi contra te ragunò Europa tutta,
e la tua sacra vita minacciò tante volte?

ELISABETTA

Alla tua voce sento piombarmi in core
tutto il potere del mio deriso onore.
Ma - o Dio! - chi m'assicura
da ingiuste accuse?

CECIL

Il cielo, la devota Albione e il mondo intero,
ove la fama de' tuoi pregi suona
e del cor di Stuarda e dei delitti,
e dell'ingiurie a te recate...

ELISABETTA

Ah! taci.
Oltraggiata son io.
Come l'altera, come godea del suo trionfo!

Quai sguardi a me lanciava!
Ah! mio fedele, io voglio pace,
ed ella a me l'invola.

CECIL

MARIA

Widząc, że jest otoczona przez strażę, podejmuje z rosnącym entuzjazmem

Prowadźcie mnie na śmierć:
stawię jej czoła.
Jedna chwila triumfu
każde cierpienie wynagrodziła.

AKT TRZECI

SCENA I

Galeria w Pałacu Westminster

Królowa siedzi przy stoliku, na którym leży kartka, Cecil stoi.

Nr 12 - Duettino

CECIL

Wahasz się? Zwlekasz?
Wciąż żyje ta, co cię obraziła?
Co przeciw tobie zwróciła całą Europę
i twemu świętemu życiu zagroziła tyle razy?

ELŻBIETA

Twe słowa budzą w mym sercu
całą siłę mego znieważonego honoru.
Lecz – Boże! – kto mnie ochroni
przed niesłusznymi oskarżeniami?

CECIL

Niebiosa, pobożny Albion i cały świat,
gdzie sława twych przymiotów rozbrzmiewa,
gdzie znają serce Marii Stuart i jej zbrodnie,
i zniewagi, jakie ci uczyniła...

ELŻBIETA

Ach! Milcz.
Znieważona zostałam.
Jaka była wyniosła, jak się cieszyła swym
triumfem!
Jakie spojrzenia mi rzuciła!
Ach! mój przyjacielu, pragnę pokoju,
a ona mi go odbiera.

CECIL

Né di turbarti ancora
cessa se vive.

ELISABETTA

Ho risoluto.

Mora.

*Prende la penna per segnare il foglio; poi si
arresta indecisa e si alza*

Quella vita, quella vita a me funesta
io troncar, ah! sì, vorrei.
Ma la mano, il cor s'arresta,
copre un vel i pensier miei.
Veder l'empia, udirla parmi,
atterrirmi, spaventarmi,
e la speme della calma
minacciosa a me involar.
Ah! giusto ciel!
tu reggi un'alma
facil tanto a dubitar.

CECIL

Ah! perché così improvviso
agitato è il tuo pensiero?
Non temer che sia diviso
mai da te l'onor primiero.
Degli accenti proferiti,
degli oltraggi non puniti,
ogni Inglese in questi istanti
ti vorrebbe vendicar.
Segna il foglio, che i regnanti
tel sapranno perdonar.

SCENA II

No. 13 - Terzetto

ELISABETTA

Si.

*Elisabetta è incerta; vedendo Leicester che
entra,
segna rapidamente il foglio e lo dà a Cecil*

LEICESTER

Regina!

ELISABETTA

A lei s'affretti il supplizio.

Nie przestanie ci bruździć,
póki żyje.

ELŻBIETA

Postanowiłam.

Niech umrze.

*Bierze pióro, żeby podpisać wyrok; potem
zatrzymuje się niezdecydowana i wstaje.*

To życie, to życie, co zgubę mi przynosi
przerwać bym chciała.
Lecz ręka i serce się wstrzymują,
zasłona okrywa moje myśli.
Zdaje mi się, że widzę niegodziwą i słyszę,
jak mnie straszy, lęk budzi,
nadzieję i spokój,
grożąc, odbiera.
Ach! Sprawiedliwe niebiosa!
Wspierajcie duszę
tak pełną wątpliwości.

CECIL

Ach! Czemu nagle
taki zamęt masz w myślach?
Nie lękaj się, że kiedykolwiek utracisz
swoją najwyższą cześć.
Za wypowiedziane słowa,
za obelgi bezkarne
każdy Anglik w tej chwili
pragnąłby cię pomścić.
Podpisz wyrok, a władcy
potrafią ci go wybaczyć.

SCENA II

Nr 13 - Tercet

ELŻBIETA

Tak.

*Elżbieta waha się; na widok wchodzącego
hrabiego Leicester pośpiesznie podpisuje
dokument i podaje go Cecilowi.*

LEICESTER

Królowo!

ELŻBIETA

Natychmiast wykonać wyrok.

LEICESTER
Oh ciel, qual detti!
vedendo il foglio
Forse quella...

CECIL
La sentenza.

LEICESTER
La sentenza?

ELISABETTA
Sì, la sentenza, o traditor.
Io son paga!

LEICESTER
E l'innocenza tu condanni!

ELISABETTA
E parli ancor?

LEICESTER
Ah! deh! per pietà sospendi
l'estremo colpo almeno;
ai prieghi miei t'arrendi,
o scaglialo al mio seno
Niuno ti può costringere,
libero è il tuo volere.

CECIL
piano ad Elisabetta
Non ascoltar l'indegno,
or che già salva sei.

ELISABETTA
Vana è la tua preghiera,
son ferma in tal consiglio.
Nel fin di quell'altera
è il fin del mio periglio.
Dal sangue suo più libero
risorge il mio poter.

LEICESTER
Ah! pietà! Ah! Regina!

CECIL
Ah! per chi t'ardeva il Regno
più palpar non dei.
Il di che all'empia è l'ultimo,
di pace è il di primier.

LEICESTER
O nieba, co za słowa!
widząc dokument
Czyżby to był...

CECIL
Wyrok.

LEICESTER
Wyrok?

ELŻBIETA
Tak, wyrok, zdrajco.
Jestem pomszczona!

LEICESTER
Niewinną skazujesz!

ELŻBIETA
Masz czelność do mnie mówić?

LEICESTER
Ach! Proszę, wstrzymaj
śmiertelny cios;
wysłuchaj mych błagań
albo w moją pierś go skieruj.
Nikt cię nie może zmusić,
wolna jest twoja wola.

CECIL
po cichu do Elżbiety
Nie słuchaj niegodziwca,
teraz już nic ci nie grozi.

ELŻBIETA
Próżne twe błaganie,
stanie się, jak postanowiłam.
Śmierć zuchwałej
Położy kres memu zagrożeniu.
Z jej krwi bardziej wolna
odrodzi się moja władza.

LEICESTER
Ach! Litości! Królowo!

CECIL
Tej, co ogień wzniecała w twym królestwie
lękać się już nie musisz.
Dzień, który dla tej podłej będzie ostatnim,
będzie zarazem pierwszym dniem pokoju.

LEICESTER
D'una sorella, o barbara,
la morte hai tu segnato!

ELISABETTA
E spettator ti voglio
dell'ultimo suo fato:
dovrà perir l'amante
dopo il fatale istante
che il bellico metallo
tre volte scoppierà.

LEICESTER
E vuoi ch'io vegga?

ELISABETTA
Taciti, taciti.

LEICESTER
E vuoi?

ELISABETTA
Taciti.
E morta ogni pietà.

LEICESTER
Regina! Regina!

ELISABETTA
Vanne, indegno; t'appare sul volto

il terror che in tuo seno ti piomba.
Al tuo affetto prepara la tomba,
quando spenta Stuarda sarà.

LEICESTER
Vado, vado, ti leggo sul volto
che deliri, che avvampi di sdegno.
Un amico, conforto e sostegno
dal mio core la misera avrà.

CECIL
Ah, Regina, ah, serena il tuo volto
alla pace, alle glorie già torni;
questo, ah! questo il più bello dei giorni
pel tuo soglio, per Anglia sarà.

SCENA III

LEICESTER
Okrutna, na swą siostrę
wyrok śmierci podpisałaś!

ELŻBIETA
Chcę, byś był świadkiem
jej śmierci:
zginąć będzie musiała twoja ukochana
po tej strasznej chwili,
kiedy działo
trzykrotnie zagrzmie.

LEICESTER
Chcesz, żebym na to patrzył?

ELŻBIETA
Milcz.

LEICESTER
Chcesz?

ELŻBIETA
Milcz.
Umarła wszelka litość.

LEICESTER
Królowo! Królowo!

ELŻBIETA
Odejdź, niegodziwcze; maluje się na twojej
twarzy
przerażenie, co pierś ci przygniata.
Dla swej miłości grób gotuj,
gdy stracona zostanie Maria Stuart.

LEICESTER
Odchodzę, czytam z twojej twarzy,
że majaczysz, że gniew cię rozpala.
Przyjaźń, pociechę i wsparcie
od mego serca otrzyma nieszczęśliwa.

CECIL
Ach, Królowo, rozpogódź swe oblicze,
niech pokój i chwała do ciebie powrócą;
To będzie najpiękniejszy dzień
dla twego tronu, dla Anglii.

SCENA III

No. 14 - Scena

*Appartamento della prigione di Maria
Stuarda nel Castello di Forteringa*

MARIA

La perfida insultarmi anche volea
nel mio sepolcro,
e l'onta su lei ricadde.
Oh vile! E non son io la figlia de' Tudori?
Ma Leicester.....
forse l'ira della tiranna a lui sovrasta.
Ah, son di tutti la sventura io sola!

Entrano Cecil colla sentenza e Talbot

SCENA IV

MARIA

Che vuoi?

CECIL

Di triste incarco io vengo esecutor.
È questo il foglio che de' tuoi giorni omai
l'ultimo segna.

MARIA

Così nell'Inghilterra vien giudicata una
Regina?
Oh iniqui!
E i finti scritti...

CECIL

Il regno...

MARIA

Basta.

CECIL

Ma...

MARIA

Or basta. Vanne.
Talbot rimanti.

CECIL

Brami un nostro Ministro che ti guidi

Nr 14 - Scena

*Apartament więzienny Marii Stuart w Zamku
Forteringa*

MARIA

Przewrotna, znieważyc mnie chciała
nawet w moim grobowcu,
na nią spadła hańba.
Podła! Czyż nie jestem córką Tudorów?
Ale Leicester...
gniew despotki może go dosięgnąć.
Ach, na wszystkich sprowadzam
nieszczęście!

Wchodzą Cecil z wyrokiem i Talbot

SCENA IV

MARIA

Czego chcesz?

CECIL

Powierzono mi smutny obowiązek.
Oto pismo, co z twych dni ostatni
wyznacza.

MARIA

Tak w Anglii osądza się
Królową?
Podli!
Fałszywe pisma...

CECIL

Królestwo...

MARIA

Dość.

CECIL

Ale...

MARIA

Dość już. Odejdź.
Talbot, ty zostań.

CECIL

Chcesz, by nasz Kapłan wyprawił cię

nel cammino di morte?

MARIA

Io lo ricuso.

Sarò qual fui, straniera a voi di rito.

CECIL

partendo

(Ancor superba e fiera!)

SCENA V

No. 15 - Gran Scena e Duetto della confessione

MARIA

O mio buon Talbot!

TALBOT

Io chiesi grazia ad Elisabetta di vederti pria dell'ora di sangue.

MARIA

Ah! si, conforta,

togli quest'alma all'abbandono estremo.

TALBOT

Eppur con fermo aspetto
quell'avviso feral
da te fu accolto.

MARIA

Oh Talbot!

il cor non mi leggesti
in volto?

Egli tremava.

E Leicester?

TALBOT

Debba venirme spettator
del tuo destino;
la Regina l'impone.

MARIA

Oh l'infelice!

A qual serbato fia doloroso castigo!

E la tiranna esulterà.

Ne ancora, ancora piomba l'ultrice folgore.

w ostatnią drogę?

MARIA

Nie chcę.

Będę dla was, jak dotychczas, niewierną.

CECIL

wychodząc

(Wciąż dumna i harda!)

SCENA V

Nr 15 - Wielka Scena i Duet - spowiedź

MARIA

O, mój dobry Talbot!

TALBOT

Poprosiłem Elżbietę o łaskę widzenia z tobą przed tą krwawą godziną.

MARIA

O, tak, pociesz,

ocal moją duszę od całkowitego opuszczenia.

TALBOT

Jednak z niewzruszoną twarzą
tę straszną wieść
przyjąłeś.

MARIA

Och, Talbot!

Tego, co działo się w sercu nie wyczytałeś
na twarzy?

Serce mi drżało.

A Leicester?

TALBOT

Musi przyjść i być świadkiem
twego losu;
Królowa tak rozkazała.

MARIA

O, nieszczęsny!

Jaka bolesna kara go spotkała!

Despotka będzie się cieszyć.

Wciąż jeszcze nie uderza grom mścicielski.

TALBOT
Deh! taci.

MARIA
Tolta alla Scozia, al trono,
ed al mio culto, presso colei
vulli un asil di pace,
ed un carcer trovai.

TALBOT
Che favelli?
Non ti concesse Iddio sollievo a' mali?

MARIA
Ah no, Talbot, giammai.
Delle mie colpe lo squallido fantasma
fra il cielo e me
sempre, sempre si pone,
e i sonni agli estinti rompendo,
dal sepolcro evoca la sanguigna ombra
d'Arrigo.
Talbot, la vedi tu?
Del giovin Rizzio ecco l'esangue spoglia?

TALBOT
*Si apre il manto e comparisce in veste
sacerdotale; egli cava il crocefisso dal petto*

Ah, riconforta lo smarrito pensier.
Già t'avvicini ai secoli immortali.
Al ceppo reca puro il tuo cor
d'ogni terreno affetto.

MARIA
Sì, per lavar miei falli
misto col sangue scorrerà il mio pianto;
ascolta; io vuo' deporli
a piè di questa croce!

TALBOT
Spera!

MARIA
Ah, dal cielo scende la tua voce!
Quando di luce rosea
il giorno a me splendea,
quando fra lieti immagini
quest'anima godea,
amor mi fè colpevole,

TALBOT
Cicho.

MARIA
Pozbawiona Szkocji, tronu
i mojej wiary, przy niej
szukałam spokojnego schronienia,
a więzienie znalazłam.

TALBOT
Co ty mówisz?
Nie otrzymałaś od Boga rozgrzeszenia?

MARIA
Nie, Talbot, nigdy.
Mych win ponure widmo
pomiędzy niebem i mną
wciąż staje
i sen zmarłym mącąc
z grobu wzywa krwawy cień
Henryka.
Widzisz go, Talbot?
Młodego Rizzia martwe ciało?

TALBOT
*Rozpina płaszcz, pod którym ma strój
kapłański; wyjmuję krucyfik, który nosi na
piersi*

Uspokój udręczone myśli.
Zbliżasz się do wieczności.
Idź na szafot z sercem oczyszczonym
z wszelkich ziemskich namiętności.

MARIA
Tak, by zmyć me winy
zmieszane z krwią popłyną moje łzy;
posłuchaj; chcę je złożyć
u stóp tego krzyża!

TALBOT
Nie trać nadziei!

MARIA
Z nieba głos twój zstępuje!
Kiedy światłem różowym
dzień mi zajaśniał,
gdy wśród miłych widoków
dusza się radowała,
miłością zawiniłam,

m'apri l'abisso amor.
Al dolce suo sorridere
odiava il mio consorte;
Arrigo! Arrigo! ah! misero,
per me soggiacque a morte,
ma la sua voce lugubre
mi piomba in mezzo al cor.
Ombra adorata, ah! placati,
nel sen la morte io sento.
Ti bastin le mie lagrime,
ti basti il mio tormento.

TALBOT
Ah! da Dio perdono, o misera,
implorerò per te, per te.

MARIA
Perdona a' lunghi gemiti
e prega il ciel per me.

TALBOT
Un'altra colpa a piangere
ancor ti resta.

MARIA
Ahi! quale?

TALBOT
Unita eri a Babington?

MARIA
Ah! taci: fu error fatale!

TALBOT
Pensa ben che un Dio possente
è de' falli punitore,
che al suo sguardo onniveggente
mal s'asconde un falso core.

MARIA
No! giammai sottrarsi al cielo
si potrebbe il mio pensiero;
ah, pur troppo un denso velo
ha fin'or coperto il vero.
Sì, morendo il giura un core,
che da Dio chiede pietà.
Lo giuro a Dio! lo giuro a Dio!

TALBOT
Il perdono del Signore

miłość otchłań przede mną otwarła.
To przez jej słodki uśmiech
nienawidziłam męża;
Henryk! Henryk! Nieszczęsny,
przeze mnie umarł,
lecz jego głos posępny
rozbrzmiewa w moim sercu.
Duchu ukochany, ucisz gniew,
w piersi śmierć czuję.
Niech ci wystarczą me łzy,
niech wystarczy ci moje cierpienie.

TALBOT
O przebaczenie dla ciebie, nieszczęsna,
błagać będę Boga.

MARIA
Przebacz mi, tak długo cierpiałam,
i módl się za mnie.

TALBOT
Inną jeszcze winę oplakiwać
ci trzeba.

MARIA
Ach! Jaką?

TALBOT
Łączyło cię coś z Babingtonem?

MARIA
Och! Nie mów tak: to była straszna pomyłka!

TALBOT
Pamiętaj, że Bóg potężny
za grzechy karze,
że przed jego wzrokiem wszystkowidzącym
nie ukryje się fałszywe serce.

MARIA
Nie! Nigdy skryć się przed niebem
nie mogłaby moja myśl;
Ach, niestety, gruba zasłona
dotychczas skrywała prawdę.
Tak, umierając, przysięga moje serce,
które Boga prosi o litość.
Przysięgam przed Bogiem!

TALBOT
Przebaczenie Pana

sul tuo capo scende già.

MARIA
Sì ...sì.

TALBOT
Lascia contenta al carcere
quest'affannosa vita,
andrai conversa in angelo
al Dio consolator.
E nel più puro giubilo
l'anima tua rapita,
si scorderà de' palpiti
ch'hanno agitato il cor.

MARIA
Or che morente è il raggio
della mia debil vita,
il cielo sol può render
la pace al mesto cor.
Ah! se di troppe lagrime
quest'alma fu nudrita
cessino i lunghi palpiti
nell'ultimo dolor.

TALBOT
Dunque innocente?

MARIA
Vado a morir.

TALBOT
Infelice! Innocente tu vai a morir.

MARIA
Sì, innocente, lo giuro, io vado a morir.

*Maria s'appoggia a Talbot e vanno
nell'interno del Castello mostrandogli
sempre il crocifisso*

SCENA VI

No. 16 - Inno della morte

*Sala attigua al luogo del supplizio. Gran
porta chiusa infondo. Notte*

FAMIGLIARI DI MARIA

na twą głowę zstępuje.

MARIA
Tak... tak.

TALBOT
Pozostaw z radością w więzieniu
to życie pełne udręk,
pójdiesz zmieniona w anioła
do Boga pocieszyciela.
I najczystszy szczęściem
dusza twoja porwana
zapomni o niepokojach,
co dręczyły serce.

MARIA
Teraz, gdy gaśnie promień
mego nędznego życia,
tylko niebiosa mogą darować
pokój udręczonemu sercu.
Ach! Skoro tak wiele łez
moją duszę obmyło,
niech ustaną długotrwałe cierpienia
w ostatnim bólu.

TALBOT
Więc niewinna?

MARIA
Idę na śmierć.

TALBOT
Nieszczęsna! Niewinna idziesz na śmierć.

MARIA
Tak, przysięgam, niewinna idę na śmierć.

*Maria wspiera się na ramieniu Talbota i
wchodzi do wnętrza Zamku wciąż trzymając
krucyfiks na widoku.*

SCENA VI

Nr 16 – Hymn śmierci

*Sala przyległa do miejsca kaźni. W głębi
zamknięte wielkie drzwi. Noc.*

PRZYJACIELE MARI

alcuni
Vedeste?
altri
Vedemmo.
tutti
Oh truce apparato!
Il ceppo., la scure.....
la funebre sala...
e il popol fremente
vicino alla scala
del palco fatale.
Che vista! Che orror!
La vittima attende
lo stuolo malnato.
La vittima regia.
Oh instabile sorte!
Ma d'una Regina
la barbara morte
all'Anglia fia sempre
d'infamia e rossor.

SCENA VII

No. 17 - Gran Scena e Preghiera

Entra Anna

TUTTI I FAMIGLIARI DI MARIA
Anna!

ANNA
Qui più sommessi favellate.

FAMIGLIARI DI MARIA
La misera dov'è?

ANNA
Mesta, abbatuta, ella s'avanza.
Deh! col vostro duolo
non aggravate il suo dolor.

FAMIGLIARI DI MARIA
Tacciamo.

SCENA VIII

Entrano Maria vestita di nero, in gran pompa,

niektórzy
Widzieliście?
inni
Widzieliśmy.
wszyscy
Okrutny widok!
Pień... topór...
posępna sala...
i lud gniewny
wokół schodów
prowadzących na szafot.
Co za widok! Zgroza!
Na ofiarę czeka
ta ciżba przeklęta.
Na ofiarę królewską.
O, zmienny losie!
Lecz Królowej
śmierć okrutna
zawsze będzie dla Anglii
hańbą i wstydem.

SCENA VII

Nr 17 - Wielka Scena i Modlitwa

Wchodzi Anna

WSZYSCY PRZYJACIELE MARI
Anna!

ANNA
Ciszej tu rozmawiajcie.

PRZYJACIELE MARI
Gdzie jest nieszczęsna?

ANNA
Smutna, złamana, już tu idzie.
Widokiem waszego cierpienia
nie powiększajcie jej bólu.

PRZYJACIELE MARI
Zamilknijmy.

SCENA VIII

Wchodzi: Maria ubrana na czarno, bardzo uroczyście, w koronie i Talbot

ornata della sua corona; e Talbot

MARIA
ai famigliari
Io vi rivedo alfin.

ANNA, FAMIGLIARI
Noi ti perdiamo!

MARIA
Vita miglior godrò.

FAMIGLIARI
Ah!

MARIA
Vita miglior, sì, godrò.
Contenta io volo all'amplesso di Dio,
ma voi fuggite questa terra d'affanni.

FAMIGLIARI
Il duol ci spezza il cor!

MARIA
Deh! non piangete!
Anna, tu sola resti,
tu che sei la più cara,
eccoti un lino di lagrime bagnato;
agli occhi miei farai lugubre benda,
allor che spenti saran per sempre al giorno.
Ma voi piangete ancor?
Meco vi unite, miei fidi,
e al ciel clemente
l'estrema prece alziam devota e ardente.

Deh! Tu di un'umile preghiera il suono
odi, o benefico Dio di pietà.
All'ombra accogliami del tuo perdono,
altro ricovero il cor non ha.

ANNA, FAMIGLIARI
Deh! Tu di un umile, ecc.

MARIA
Ah! sì ... Dio!

ANNA, FAMIGLIARI
All'ombra accogliami del tuo perdono, ecc.

MARIA

MARIA
do przyjaciół
Nareszcie znów was widzę.

ANNA, PRZYJACIELE
Utracimy cię!

MARIA
Lepszym życiem będę się radować.

PRZYJACIELE
Ach!

MARIA
Tak, lepszym życiem będę się radować.
Szczęśliwa wzlatuję w objęcia Boga,
a wy uchodźcie z tej nieszczęsnej ziemi.

PRZYJACIELE
Ból łamie nam serca!

MARIA
Nie płaczcie!
Anno, ty jedna zostań,
ty, co mi jesteś najdroższa,
weź to lniane sukno łzami zmoczone;
na oczach mi zawiążesz żałobną przepaskę,
gdy zamkną się na zawsze na światło dnia.
Wciąż płaczecie?
Dołączcie do mnie, przyjaciele,
i do niebios łaskawych
ostatnią modlitwę wnieśmy pobożną i
gorącą.
O, pokornej prośby słów
wysłuchaj, dobry Boże miłosierny.
W cień przyjmij mnie twego przebaczenia,
innego schronienia serce nie ma.

ANNA, PRZYJACIELE
Pokornej prośby słów... *itd.*

MARIA
O, tak... Boże!

ANNA, PRZYJACIELE
W cień przyjmij ją twego przebaczenia, *itd.*

MARIA

Fra l'ali accogliami del tuo perdono,
altro ricovero il cor non ha.

ANNA, FAMIGLIARI
Fra l'ali accogliami del tuo perdono,
altro ricovero il cor non ha.

MARIA
E vano il pianto, il ciel m'aita.

ANNA, FAMIGLIARI
Scorda l'incanto della tua vita.

MARIA
Ah!

ANNA, FAMIGLIARI
Tolta al dolore, tolta agli affanni,
benigno il cielo ti perdonò.

MARIA
Ah! Tolta al dolore, tolta agli affanni,
d'eterno amore mi pascerò.

ANNA, FAMIGLIARI
Distendi un velo su' corsi affanni,
benigno il cielo ti perdonò.

MARIA
Dio! ah! si!
d'eterno amore mi pascerò.
Mi perdonò.

ANNA, FAMIGLIARI
Oh Dio! Pietà! Ah, pietà!
Benigno il cielo ti perdonò.

No. 18 - Aria del supplizio

*Si ode nel castello il primo sparo del
cannone*

FAMIGLIARI
Oh colpo!

SCENA IX

Si apre la porta in fondo, e lascia vedere una

Otul mnie skrzydłami twego przebaczenia,
innego schronienia serce nie ma.

ANNA, PRZYJACIELE
Otul ją skrzydłami twego przebaczenia,
innego schronienia serce nie ma.

MARIA
Niepotrzebnie płaczecie, niebo mi pomoże.

ANNA, PRZYJACIELE
Zapomnij o złudzie twego życia.

MARIA
Ach!

ANNA, PRZYJACIELE
Wolna od bólu, wolna od cierpień,
łaskawe niebiosy ci przebaczyły.

MARIA
Wolna od bólu, wolna od cierpień,
wieczną miłością sycić się będę.

ANNA, PRZYJACIELE
Spuść zasłonę na przebyte cierpienia,
dobre niebiosy ci przebaczyły.

MARIA
Boże! O, tak!
Wieczną miłością sycić się będę.
On mi przebaczył.

ANNA, PRZYJACIELE
Boże! Zmiłuj się!
Łaskawe niebiosy ci przebaczyły.

Nr 18 - Aria przed egzekucją

W pałacu słycać pierwszy wystrzał armatni

PRZYJACIELE
To wystrzał!

SCENA IX

Otwierają się drzwi w głębi, widać przez nie

scala grande, alla di cui vetta sono le guardie e gli ufficiali di giustizia con fiaccole. Cecil viene dalla scala

CECIL
Già vicino del tuo morir l'istante.
Elisabetta vuol che sia paga ogni tua brama.

Parla.

MARIA
Da lei tanta pietà non isperai.
Lieve favor ti chiedo.
Anna i miei passi al palco scorga.

CECIL
Ella verrà.

MARIA
Se accolta hai la prece primiera,
ah! altra ne ascolta.

D'un cor che muore reca il perdono
a chi m'offese, mi condannò.
Dille che lieta resti sul trono,

che i suoi bei giorni non turberò.
Sulla Bretagna, sulla sua vita,
favor celeste implorerò.
Ah! dal rimorso non sia punita;

tutto col sangue cancellerò.

TALBOT, ANNA, poi FAMIGLIARI
Scure tiranna! Tronchi una vita
che di dolcezze ci ricolmò.

CECIL
La sua baldanza restò punita;
fra noi la pace tornar vedrò.

SCENA ULTIMA

Leicester e detti, poi lo sceriffo e egli uffiziali di giustizia

TALBOT
Giunge il Conte.

duże schody, na szczycie których stoją strażę i urzędnicy sądowi z pochodniami. Cecil podchodzi od strony schodów.

CECIL
Bliska jest już chwila twej śmierci.
Elżbieta pragnie, by spełnione zostało każde
twe życzenie.
Mów.

MARIA
Tak wiele łaski od niej nie oczekiwałam.
O drobną przysługę cię proszę.
Niech Anna wejdzie ze mną na szafot.

CECIL
Pójdzie tam.

MARIA
Jeśli zgodziłeś się spełnić pierwszą prośbę,
kolejnej wysłuchaj.

Od serca umierającego przekaz przebaczenie
tej, co mnie obraziła, co mnie skazała.
Powiedz jej, by szczęśliwa na tronie
pozostała,
jej dni radosnych nie będę zakłócać.
Dla Brytanii, dla jej życia,
o łaskę niebieską modlić się będę.
Niech wyrzutami sumienia nie zostanie
pokarana;
wszystko krwią swoją zmażę.

TALBOT, ANNA, potem PRZYJACIELE
Okrutny toporze! Przerewasz życie,
co słodyczą nas napelniało.

CECIL
Jej zuchwalstwo zostało ukarane;
między nas pokój powróci.

SCENA OSTATNIA

Leicester i ci sami, potem szeryf i oficerowie.

TALBOT
Idzie Hrabia.

MARIA
Ah! a quale ei viene lugubre scena.

LEICESTER
a Maria
Io ti rivedo.
Perduta, oppressa da ingiuste pene,

vicina a morte...

MARIA
Frena, frena il dolor!
Addio per sempre!

CECIL
Si avanza l'ora.

LEICESTER
Ah! che non posso lasciarti ancora.

CECIL
Si avanza l'ora.

LEICESTER
a Cecil che vuole allontanarlo da Maria
Scostati, o vile!

MARIA
Taci!

LEICESTER
Tremate! Iniqui tutti!
Temete un Dio
dell'innocenza vendicator!

MARIA
Te stesso perdi!

*Secondo scoppio di cannone. Scende lo
sceriffo col suo seguito di uffiziali e
circondano Maria*

FAMIGLIARI
Ah! perché non posso nel sangue mio
spegnere il cieco vostro furor!

CECIL
Fa cenno a Maria d'incaminarsi
E l'ora.

MARIA
Ach! Jaką ponurą scenę przyjdzie mu
oglądać.

LEICESTER
do Marii
Znów cię widzę.
Zgubiona, przygnieciona niezasłużonym
cierpieniem,
bliska śmierci...

MARIA
Ucisz ból!
Żegnaj na zawsze!

CECIL
Zbliża się pora.

LEICESTER
Ach! Nie mogę cię opuścić.

CECIL
Zbliża się pora.

LEICESTER
do Cecila, który chce odsunąć go od Marii
Precz, łotrze!

MARIA
Cicho!

LEICESTER
Drżycie! Podli!
Drżycie przed Bogiem,
niewinnych mścicielem!

MARIA
Zgubisz sam siebie!

*Drugi wystrzał armatni. Schodzi szeryf ze
swoimi oficerami; otaczają Marię.*

PRZYJACIELE
Ach! Czemu nie mogę własną krwią
ugasić waszego ślepego gniewu!

CECIL
Daje Marii znak, by szła.
Już czas.

LEICESTER
a Cecil
Vile!

MARIA
a Leicester
Roberto! Roberto! Ascolta!
Si appoggia al braccio di Leicester
Ah! se un giorno da queste ritorte
il tuo braccio involarmi dovea,
or mi guidi a morire da forte
per estremo conforto d'amor.
E il mio sangue innocente versato
plachi l'ira del cielo sdegnato,
non richiami sull'Anglia spergiura

il flagello d'un Dio punitor.

LEICESTER, TALBOT, poi ANNA,
FAMIGLIARI
Quali accenti! Qual truce sventura! Ah!

CECIL
Or dell'Anglia la pace è sicura, si!

MARIA
Anna, addio! Roberto, addio!

*Terzo scoppio di cannone. Sulla scala
comparisce il carnefice colla scure e quattro
suoi assistenti vestiti di rosso*

TALBOT, ANNA, LEICESTER,
FAMIGLIARI
Innocente, infamata, ella muor.

CECIL
Or dell'Anglia la pace è sicura,
la nemica del regno già muor.

*Maria sorretta da Talbot e circondata dalle
guardie,
si avvia pel fondo. Leicester si copre il volto
colle mani*

LEICESTER
do Cecilia
Podły!

MARIA
do Leicester
Roberto! Roberto! Posłuchaj!
Wspiera się na ramieniu Leicester
Jeśli pewnego dnia z tych więzów
twe ramię wyrwać mnie miało,
pomóż mi teraz godnie umrzeć,
dając mi ostatnią pociechę w miłości.
Niech krew moja niewinnie przelana
uspokoi gniew niebios wzburzonych,
niech nie ściągnie na Anglię
krzywoprzysięską
bicza Boga karzącego.

LEICESTER, TALBOT, potem ANNA,
PRZYJACIELE
Co za słowa! Jakie straszne nieszczęście!

CECIL
Teraz pokój Anglii jest zapewniony!

MARIA
Anno, żegnaj! Roberto, żegnaj!

*Trzeci wystrzał armatni. Na schodach
pojawia się kat z toporem i jego czterej
pomocnicy ubrani na czerwono*

TALBOT, ANNA, LEICESTER,
PRZYJACIELE
Niewinna, zhańbiona, umiera.

CECIL
Teraz pokój Anglii jest zapewniony,
oto wróg królestwa umiera.

*Maria podtrzymywana przez Talbota,
otoczona strażnikami, idzie w stronę szafotu.
Leicester kryje twarz w dłoniach.*

przekład: Anna Makuracka